

Iš aukso pagaminti pančiai

Nuo:

Johanna

Scheliga,

Paula

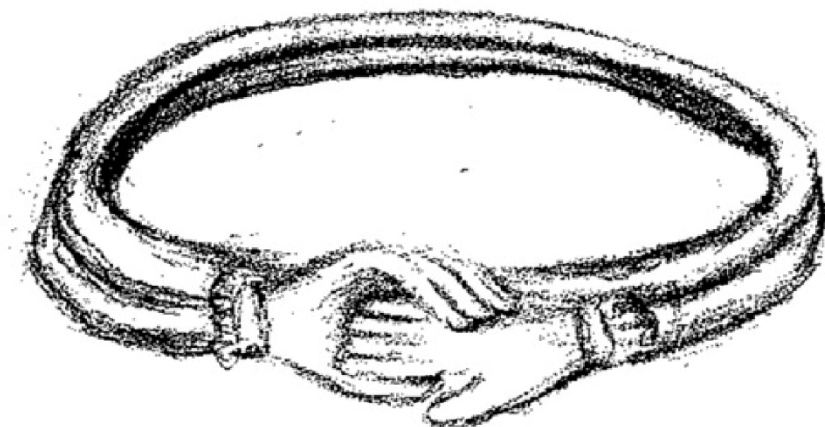
Winkler Zoey

Waloschyk

Samuel-Tyler " Sam"

Tscheredin Liam

Glenn Peter

Iš aukso pagaminti pančiai

Ji žiūrėjo į žiedą ant piršto: dvi rankos, laikančios viena kitą, iš tikrųjų simbolizuoja vienybę, meilę ir pasitikėjimą. Tačiau jai tai buvo tik įrodymas, kad ji tėra tik prekė tėvo prekybos žaidime. Netrukus ji sutiks savo būsimą vyrą - sūnų žmogaus, kuris per šią santuoką taps jos tėvo verslo partneriu: kitą įtakingą ir turtingą Stado didiką.

Toks dabar buvo Elisabeth von Zesterfleth likimas. Ji žinojo, kad nieko negali pakeisti. Kadangi jos tėvas Albrechtas fon Zesterfletas, kaip dažnai būdavo, išvykęs darbo reikalais, Elžbieta nusprendė pasivaikščioti po miestą, kad galėtų atsipalaiduoti.

Jiėjo pro daugybę prekeivių, kurie nešėsi savo prekes ant nugaros kaip kuprą ir jas pardavinėjo. Kadangi šie prekeiviai, kaip ir namų bei parduotuvių fasadai, buvo gatvės dalis, gatvei buvo suteiktas toks pavadinimas: Hökerstraße. Elizabetai šios gatvės šurmulyks buvo kasdienio gyvenimo dalis, todėl minios ir pardavėjų šūkavimai ją labai ramino. Nors jai patiko Stade, ji svarstė, ką reikėtų pabėgti iš miesto ir nuo tėvo, atsisakyti dabartinio įtakingo verslininko dukters gyvenimo ir gyventi kuklų gyvenimą kaime. Staiga ją iš svajonių išmušė šūksnis, daug garsesnis už pažįstamus, klientus viliojančius prekeivių šūksnius. "Sustabdykite vagį!" - sušuko kepėjas. Nespėjusi suvokti, kas vyksta, Elizabetė į kažką atsitrenkė. Tai buvo jaunas vyras, kuris skubiai kepėjo. Rankoje jis laikė kažką panašaus į duonos kepalą, suvyniotą į audeklą. Elizabetė pažvelgė į jo šviesiai rudas akis ir stabtelėjo atgal. Skubėdamas pro Elžbietą jis keistu akcentu sumurmėjo trumpą atsiprašymą. Ji žvelgė paskui jį, kai jis toliau bėgo per minią. "Sustabdykite jį!" - vėl sušuko kepėjas, bėgdamas paskui jį, bet vagis buvo per greitas. Netrukus kepėjas liovėsi bėgti paskui vagį, ir šurmulyks vėl nutilo.

Elizabetė toliau vaikštinėjo gatve, bet negalėjo išmesti iš galvos vagies akių. Ji nežinojo kodėl, bet norėjo daugiau sužinoti apie nepažįstamąjį su neįprastu akcentu. Taigi vis dar susijaudinusi ji išsiruošė namo, galvodama, kaip jai pavyks padaryti taip, kad dar kartą pamatytų tą keistą jaunuolį. Ji nusprendė kitą dieną tuo pačiu metu grįžti gatvę ir vėl jo ieškoti.

Tos kaštoninės rudos akys. Elizabetė tiesiog negalėjo jų išmesti iš galvos. Todėl ryte ji nuėjo į Hökerstraße gatvę, spalvingais rudeniniais lapais, išklojusiais kelią, ir vėsiu vėjeliu, pučiančiu alėjomis. Ore tvyrojo ką tik iškeptos duonos kvapas, o žmonės intensyviai savo reikalais. Kadangi atvyko šiek tiek anksčiau, norėdama būti saugi, nusprendė pirmiausia nueiti į kepyklėlę, iš kurios pabėgo paslaptinis jaunuolis, ir apsižvalgyti. Ji ilgai vaikščiojo po turgų, labai stengdamasi atrodyti užsiėmusi, nes pradėjo jaustis nesmagiai dėl savo bejėgiškos vagies paieškos. Tačiau kad ir kiek ji žvalgėsi ir žvalgėsi į kepėją, niekur negalėjo pastebėti nepažįstamojo.

Po kurio laiko ji nusprendė grįžti namo. Ji buvo nusivylusi, kad nesurado nepažįstamojo, ir kartu gėdijosi, kad pasidavė tokioms vaikiškomis viltims, nors jau buvo susižadėjusi. Nepaisant to, ji negalėjo visiškai pamiršti, kaip jis prabėgo pro ją. Tiesą sakant, atidžiau įsižiūrėjus, jis nebuvo

buvo vagis, kaip įprasta. Vis dėlto ji svarstė, kad rytoj grįš į turgų.

Taip, kodėl gi ne? Ji galėtų šiek tiek . .

Palengvinkite tarnaitę dieną. Taip, padaryti kažką gero, į Hökerstrasse su švaria sąžine ir kilniais ketinimais. Ji jau nekantriai to laukė. Tačiau, jos nusivylimui, ši nedidelė ekskursija taip pat buvo nesėkminga. Beveik visą savaitę ji praleido ieškodama nepažįstamojo, tačiau kiekviena diena palikdavo jai mažiau vilties nei ankstesnė. Nepaisant to, kažkaip tapo įpročiu kasdien Hökerstrasse gatve. Nors tokiai susižadėjusiai damai kaip ji ne itin derėjo vienai klaidžioti miesto gatvėmis, šios kasdienės ekskursijos suteikė jai šiek tiek palengvėjimo nuo slegiančios nuotaikos namuose.

Nors nepažįstamojo veidas pamažu ryškėjo, prieš artėjančią santuoką jai patiko pabėgti į turgaus šurmulį. Šiuo metu visi namai jau buvo susijaudinę, na, bent jau ta jų dalis, kuri dar buvo: jos tėvas buvo išvykęs į komandiruotę Kukshafene. Viskas, ką ji galėjo sužinoti iš jo bylų, rašytų jam būdinga mįslinga rašysena, buvo tai, kad, matyt, tarp uosto darbininkų kilo įtampa.

Tikriausiai jis tiesiog norėjo įsitikinti, kad jo prekių gabenimas nevėluos. Tačiau iš esmės jis norėjo, kad ji nesikištų į jo verslo reikalus. Visos jos žinios apie tėvo verslą buvo paremtos nudėvėtais popieriais, kuriuos ji retkarčiais pavogdavo iš gausiai užpildytų jo rašomojo stalo stalčių. Prieš kelias jai pagaliau pavyko sužinoti daugiau apie savo sužadėtinį. Jo vardas buvo

Daniel Marschalck. Jos tėvas, matyt, kelias pastarąsias savaites keitėsi laiškais su Maršalkais ir tikriausiai buvo labai užsiėmęs turtingos šeimos . Jos nė nenustebino, kad jis norėjo ją kuo pelningiau ištekinti. Juk logiška, kad iš tokios padėties šeimos jis dosnaus kraičio. Vis dėlto ji negalėjo paneigti, kad jai skaudu, jog jis su ja elgėsi kaip su preke ir kad net nusiėmė nuo jos būsimo vyro vardą. Jis nesistengė pranešti jai apie savo planus dėl ceremonijos, nors atrodė, kad jie jau gerokai pasistūmėję į priekį. Ji tikrai nesijautė norinti ištekėti už Danielio Maršalko. Žinoma, tai būtų pelninga, taip, jos šeimos labui, bet taip pat ir jos tėvo verslo labui, kuris turėtų būti vienintelė visos santuokos priežastis. Šiuo metu ji jau buvo nustojusi skaičiuoti dienas, kuriomis veltui ieškojo nepažįstamojo. Taigi ji vėl vaikščiojo Stado gatvėmis su duonos ir obuolių krepšeliu po pažastimi.

Pamažu tapo sunku tarnaitę leisti jai apsipirkti. Ji bijojo, kad dėl to piktoji mergaitė pamanytų, jog ji nekompetentinga savo darbe. Tačiau Elizabetė per daugelį metų užmezgė su ja gerus santykius ir sugebėjo ją įtikinti, kad jai iš tiesų patinka šios mažos išvykos. Ji tiesiog prisiėmė nepatogumus, susijusius su prasilenkimu su Lämmertwiete. Tai buvo trumpiausias kelias namo, o tarnaitė pasikliovė, kad laiku parsiveš obuolius namo ir spės paruošti maistą.

Ji išgirdo žingsnius kitame alėjos gale. Ji mintyse keikė save už tai, kad nepasirinko ilgesnio maršruto. Ji nuleido akis ir pasistengė priartėti kuo arčiau sienos, nesusitepdama suknelės krašto. Tačiau jai nelabai pavyko krepšelio nuo kelio, todėl jai ir link jos artėjančiam vyrui teko gana nepatogiai prasilenkti vienam su kitu. Ji kaip tik ketino paprašyti atleidimo, kai jis sumurmėjo atsiprašymą. Jo akcentas skambėjo pažįstamai. Ji iškart sustojo ir pakėlė akis. Net pusiau šešėlyje siaurame

Ji atpažino jo veidą nuo namo sienų, niekada nebūtų jo pamiršusi. Jo antakiai buvo suraukti, o tamsūs plaukai metė šešėlį ant tamsesnių akių. "Tu, - pradėjo Elizabetė ir pajuto, kad jos širdis plaka greičiau. "Tu esi vagis! Prieš kelias dienas mane taip nelauktai atstūmei!" Jis sučiaupė lūpas ir įdėmiai ją apžiūrėjo.

Elžbieta ėmė įtarti, kad buvo neprotinga taip su juo susidurti. "Na, kaip jūs ketinate tai laikyti prieš mane, panele?" Elizabetė paraudonavo. "Na, manau, kad galėčiau apie ją pranešti." Ji kilstelėjo smakrą.

Jis įžūliai nusišypsojo. "Nežinau, kiek pavogei, bet tavo veidas man jau pažįstamas. Man būtų lengva tave apibūdinti!" - tęsė ji. "Taigi man išgirsti, kaip jūs mane apibūdintumėte?"

Jis atsakė ir dar plačiau nusišypsojo, kai suprato, kaip stipriai ją nuliūdino. Puikus Po aukštais skruostikauliais išryškėjo linijos. Jis papiktino Elžbietą. Nieko nelaukdama ji nusprendė daugiau nebesitaikstyti su jo manieromis. Ji krūptelėjo ir prispaudė krepšį arčiau kūno. "Tau turėtų būti gėda dėl savęs, tu!" - sušuko ji ir apsisuko ant kulno.

Skubiais žingsniais atsitraukė nuo jo. Jos skruostais pakilo raudonis ir ji suspaudė lūpas. Koks jis buvo įžūlus! Kad ji taip daug apie jį galvojo, kaip gėdingai visa tai jai dabar atrodė. Kaip įžūliai jis elgėsi, dar niekas niekada nedrįso taip su ja elgtis. kažkas šioje situacijoje ją sutrikdė, bet ji nedrįso toliau šio jausmo. Visą kelią jos mintys sukosi apie susitikimą su nepažįstamuoju, kad ir kaip ji stengėsi išsiblaškyti. Susijaudinusi ji pasibeldė į medinės savo namo duris. "Angela!" - sušuko ji paskui virtuvės tarnaitę.

"Angela, nedrįsk man atidaryti durų!"

Už durų nekantrus šurmuly, kol galiausiai jos atsidarė ir už jų pasirodė rausvas Angelos veidas. Ji greitai nusibraukė šviesias garbanas nuo suodžiais išteptų skruostų.

"Ponia Elžbieta! Įeikite, atvykote pačiu laiku.

Ką tik užkūriau viryklę." Elizabetė įspraudė krepšelį Andželai į rankas ir nuskubėjo į namus: "O, Andžela, turiu tau tiek daug papasakoti!" - sušuko ji, susikišusi sijonus, ir nusekė paskui tarnaitę į virtuvę. Kol Angelė ėmėsi lupti ir tarkuoti obuolius, Elizabetė prisitraukė taburetę ir pradėjo pasakoti apie savo susitikimą su nepažįstamuoju. Nors Andžela buvo atsisukusi į ją nugarą, ji vos galėjo nusišypsoti susijaudinimą.

"Ponia Elžbieta, jūsų drąsa verta susižavėjimo! Nors ją lygiai taip pat lengvai supainioti su užsispyrimu. Iš tiesų, galima pamanyti, kad sužadėtinis

Tokia dama kaip ji nesivelia į tokias situacijas. Vagis, Dieve!" Elžbieta šiek tiek pravėrė gerklę. "Na, man nebuvo naudinga vėl susitikti su šiuo žmogumi." Ji tuoj pat prikando lūpą. Iki šiol ji nebuvo papasakojusi Angelei apie pirmąjį susitikimą su nepažįstamuoju. Ji trumpam išdrįso tikėtis, kad Andžela galėjo nieko neišgirsti, bet ji buvo įžvalgi jauna dama. Ji tuoj pat nuleido medinį šaukštą, kuriuo daužė kiaušinius tešlai. "Vėl? Ar anksčiau pažinojote šį jaunuolį?" Elizabetė viduje save prakeikė, bet dabar buvo beprasmiška ką nors slėpti nuo Andželos. Ji atsidususi atsiduso, viduje keikdama save už neatsargumą. Ji trumpai paaiškino, kaip turguje susidūrė su nepažįstamuoju ir kad dėl to pat žinojo, jog jis yra vagis. Andželai atrodė, kad tai turi prasmę, ir ji užsidengė burną rankomis. "O Elizabetė!" - iš siaubo sušuko ji. "Ar dėl šios priežasties taip įnirtingai reikalavai apsipirkti už mane?" Elizabetė užgniaužė kvapą. Ji veltui bandė nuraminti tarnaitę, bet Andžela jau buvo visiškai paskendusi savo mintyse

prarastas. "O Elizabeta, ką tu daraisvajoji apie vagį, o ant piršto jau turi žiedą. Oi, Elžbieta, ar tu nori padaryti gėdą savo tėvui?"

"Ir ar ketinate toliau ruošti valgį?" - Elizabetė ranka perbraukė sau per burną. Andžela nustebusi nutilo. Elizabetė užgulė veidą rankomis. "Ak, Angela, atleisk man. Aš irgi nelabai žinau. Ar gali pažadėti man nepasakoti? Dabar žinau, jis įžūlus ir begėdiškas! Greitai jį, prašau, pasilaikyk tai sau". Andžela atsiduso: "O

Elžbieta, ką tu? Aš tylėsiu, bet pažadėk laikysiesi žodžio ir paliksi šį vyrą. Ir nuo šiol aš vėl apsipirkinėsiu". Elizabetė susigėdusi linktelėjo galva, bet nedrįso pažvelgti Andželai į akis. "Taip, pažadu, Angela."

Priešingai nei žadėjo, ji prabudo gilią naktį, pasinėrusi į savo mintis. Jis žiūrėjo į ją, jo tamsios akys buvo įsmeigtos į ją, o rusvuose plaukuose blausi šviesa. Tai, kaip jo pasiūlykštėtina šypsena suformavo mažus įdubimus po ryškiais jo bruožais, ir kaip ji pasiklydo tame žvilgsnyje. Ji nelabai žinojo, ant ko labiau pyksta: ant jo už tai, kad buvo toks valdingas, ar ant savęs, kad jai tai patiko.

Visą kitą rytą ji taip pat buvo be jėgų. Angelė kaip stengėsi prisitaikyti prie Elžbietos ir nė neužsiminė apie praėjusią naktį. Kai ji nebegalėjo ilgiau ištvirti, Elizabetė energingai pasiekė

palatą ir išvyko. Tarnaitė Brunhilda ją sulaukė: "Ponia Elžbieta, kur jūs einate? Ar vėl einate apsipirkti?" Elizabetė atsakė, kad ne, ji tik norėjo pasivaikščioti ir pakvėpuoti grynu oru. Kadangi Angelė buvo užsiėmusi virtuvėje ir negalėjo jos sulaukyti, Elizabetė nuskubėjo iš namų. Ji nelabai žinojo, kur nori eiti. Ji tikrai norėjo pasivaikščioti, bet taip pat norėjo vėl jį pamatyti. Ji be tikslo klaidžiojo mažiau judriomis miesto alėjomis ir šalutinėmis gatvelėmis. Šaltis kandžiojosi jai į odą, o rudeninis vėjas negailestingai pūtė po drabužiais. Ji stipriau užsitraukė palatą ir veidą įsispraudė į pamušalą išklotą apykaklę. Ji nesuvokė, kiek laiko praėjo, kol jį pastebėjo.

Jis stovėjo Lämmertwiete, atsirėmęs nugara į sieną. Susijaudinusi ji staiga pamiršo, kaip nuo šalčio nutirpo rankos ir veidas. Staiga ji ėmė abejoti. Ką iš tikrųjų ketino daryti dabar, kai jį? Ji ėmė nepasitikėti savimi ir galvojo tiesiog pasukti atgal, bet jis jau buvo ją pastebėjęs. Jam jos, ji sustingo. "Jūs vėl čia, panele." Jis kalbėjo nustebęs. Ji ieškojo žodžių. "Turiu pilną teisę čia būti ir mano buvimo čia priežastys jums neturėtų rūpėti", - snobiškai atsakė ji. "Ir vis dėlto manau, kad vieną iš tų priežasčių žinau." Jis nusišypsojo, tarsi tyčiodamasis iš jos. "Jūs, prašmatnios miesto merginos, vistiek visos vienodos, leiskite atspėti, jūsų mėgstamiausias užsiėmimas, neskaitant kasdienių spėlionių, yra siuvinėjimas." Elizabetė krūptelėjo. "Tu labai įžūlus!" - pasipiktinusi sušuko ji. "Na, niekingasis pone, - atsakė ji, - kur gyvenate, jei galiu taip drąsiai paklausti? Nesudarėte įspūdžio, kad esate iš kilmingųjų klasės, iš kurios, regis, taip šaipotės." Akimirka jai atrodė, kad gali atlaikyti jo žvilgsnį. Greitai nutraukė šią mintį ir nenoriai atsuko galvą į šalį. "Kas yra jūsų

Vardas ir pavardė? Žinote, labai nemandagu neprisistatyti!"

Jis piktai nusišypsojo, paėmė ją už rankos ir, jai dar nespėjus suprasti, pradėjo bėgti su ja vingiuotais koridoriais ir alėjomis. Elizabetė sutriko, bandydama atgauti pusiausvyrą. Po kurio laiko jie nuskubėjo pro akmenimis ir samanomis apaugusius miesto vartus ir per tiltą, kuris skyrė miesto centrą nuo miesto.

ūkiuose ir karvių ganyklose. Šaltas rudens oras Elžbietos plaučius ir ji nebenorėjo, kad vyras, kurio vardo vis dar nežinojo, ją išvežtų į svetimą vietą. Jai pamažu ėmė aiškėti, kad vagis nuvežė ją į nepažįstamą vietą ir ji neturi jokio supratimo, kaip grįžti į miestą. Išgirdo tolumoje skambant bažnyčios varpus ir pamažu suprato, kaip didėja jos nerimas. "Koks tavo vardas?" - vėl paklausė ji. "Lulefas Jansenas, - atsakė jis aptakiai, - ar galime eiti toliau, ar ta puikioji ponია manimi nepasitiki?" Žinoma, kad ji juo nepasitikėjo! Bet dabar, laikydama tai prieš jį, ji tikriausiai nepasitrauktų atgal į miestą. "Kur mes einame?" - paklausė ji. Jis neatsakė, vėl paėmė ją už rankos ir ėjo toliau. Dabar miestas jau buvo vos atpažįstamas.

Po kelių minučių jie vėl sustojo. Jie stovėjo priešais nedidelį miškelį. Lulefas vedė juos per tankmę ir jau po kelių sekundžių jie stovėjo priešais apleistą vėjo malūną. Kai kurios stogo dalys buvo sugriuvusios, vienas sparnas gulėjo nulūžęs žolėje, o sienos trupėjo. Matyt, gamta jau seniai buvo nusprendusi atsiimti tai, kas jai priklauso. Mediena buvo supuvusi ir nebuvo vietos, kuri nebūtų apaugusi žaluma. Lulefas staiga sušuko: "Cathelijne, ik ben terug. Ik heb iemand meegenomen". Staiga iš už skylės sienoje išlindo maža mergaitė. "Kas tai?" - nustebusi paklausė Elžbieta: "Ar tai tavo sesuo?" Luleffas atsiduso ir nusivedė ją į malūną. Viduje, nepaisant nedaugelio daiktų, kuriuos, regis, jie turėjo, buvo gana chaotiška. Sienos buvo iš dalies sugriuvusios ir pilnos plyšių, viename kampe po kažkada buvusia balta paklode gulėjo šiaudai, o malūno akmenį jie, regis, naudojo kaip stalą. Lulefas pradėjo prislopintu balsu: - Prieš kelias savaites turėjome bėgti, buvome priversti viską. Viskas dėl to, kad laikėmės savo tikėjimo. Mes su Katelijė praradome namus, šeimą, viską, kas mums buvo svarbu. Dabar esame čia, saugūs, arba kaip jūs manote, esame. Bet kas tau lieka, kai neturi nieko? Neturime maisto, neturime stogo virš galvos ir gyvename griuvėsiuose, kurie vargu ar suteikia mums kokią nors apsaugą. Sunku žinoti, ar tikrai, ar tikroji kova dar tik prasideda". Jis padarė pauzę ir giliai atsiduso. "Kartais galvoju, ar tai apskritai turi. Norime pabandyti vykti į Kopenhagą, kai šiek tiek atsigausime." Tolumoje vėl suskambo bažnyčios varpai: vieną, du, tris, keturis, penkis kartus! Elžbieta sustingo, netrukus tėvas grįš namo, o jos nebus. Ji pašoko, sumurmėjo trumpą paaiškinimo ir atsiprašymo mišinį, tada nubėgo namo, kiek leido drabužiai. Ji jautė Lulefo žvilgsnį ant savo nugaros ir jautėsi baisiai jį taip palikusi. Vis dėlto ji pasiekė tikslą greičiau, nei tikėjosi, ir palengvėjimas ištirpo deginant plaučius ir skaudant kojoms. Ji pasibeldė į duris ir jas atidarė tarnaitė Brunhilda: "Ponia Elžbieta, ką veikėte gatvėje tokiu vėlyvu metu? Jūsų tėvas galėjo atvykti bet kurią akimirka, ir jei nebūtumėte laiku grįžusi namo, jūsų tėvas tikrai būtų daugiau nei sunerimęs." Elizabetė trumpai sumurmėjo atsiprašymą ir nuėjo į

Ji nuskubėjo į savo kambarį. Po kurio laiko ji pažvelgė pro langą, pro kurį puikiai aukštas bažnyčios bokštas. Jau buvo septinta valanda vakaro, ir ji ėmė svarstyti, ar tėvas šiandien grįš namo. Atrodė, kad jos stresas ir skubėjimas namo buvo be reikalo. Kai jis paprastai išvykdavo į komandiruotę, visada grįždavo namo apie penktą valandą popiet, todėl dabar ji šiek tiek nerimavo, nepaisant to, kad tėvo nemėgo.

Jo požiūris į dukters meilės gyvenimą, be kitų dalykų, jos nuomone, buvo gana abejotinas, bet jei juo tikėjo, tai buvo vienintelis

Galimybė ištekėti už tinkamo vyro. Pasak tėvo, ji tik padarys kvailą klaidą ir pasipirš kokiam nors niekšui iš gatvės. Bet tai priklausė ne nuo jos ir jai tikrai nereikėjo dėl to jaudintis.

Kai tėvas pagaliau grįžo namo, Andžela jau buvo paruošusi vakarienę. Ji nelabai norėjo su juo sveikintis, bet vos tik ją pamatęs, jis dėl savo sveiko kūniškumo įtraukė ją į labai švelnų apkabinimą. Kadangi ji neturėjo jokių šansų pasipriešinti tėvui, kuris buvo dviem galvomis aukštesnis ir daug kartų platesnis, galiausiai pasidavė jo apkabinimui, kuris baigėsi labai keista scena, šiek tiek primenančia ką nors, kas bando apkabinti statulą. Kai jis pagaliau baigė išspausti iš jos orą, ji kuo greičiau iš jo rankų, jei jis persigalvotų. Kai jie atsisėdo, Albrechtas iškart ėmė pasakoti apie visą savo kelionę. Taip tęsėsi kurį laiką, maždaug po dviejų minučių Elizabetė išsijungė, bet jam tai, regis, netrukdė. Jis tiesiog toliau kalbėjo taip, kad bet kuris atsitiktinai užėjęs galėjo pamanyti, jog jis yra trejus metus užtvenktas krioklys. Jis pasakojo apie savo apgailėtinais ilgus sandėrius su žmonėmis, kurių daugumos, kaip kelis kartus pabrėžė, jis negalėjo pakeisti, ir apie tai, kaip vienam vargšui žvejui pardavė ganėtinai sudaužytą valtį už tokią neprotingai didelę sumą, kad šis, nepaisydamas to, beveik ėmė garbinti Albrechtą. "Šiaip ar taip, kai pardaviau senąją "Angeliką", pirmiausia nusprendžiau atsipalaiduoti gražioje užieigoje. Kol sėdėjau ir mėgavausi vynu, staiga šalia manęs atsisėdo aukštas, gražus vyras, o aš vis galvojau, na, ar aš jo iš kažkur nepažįstu? Bet paskui pažvelgiau atidžiau ir kai jis pasisveikino, pagaliau supratau, kas jis toks. Tai buvo Bartolas, tavo sužadėtinės Elžbietos tėvas". Ji ištrūko iš transo ir įsiklausė. "O kadangi po savaitės tu ištekėsi, turėjome apie ką pasikalbėti, tad..." "Ką?! Aš ištekėsiu po savaitės?" - Elisabeth supyko ir pašoko. "Aš dar net nesusipažinau su savo būsimu vyru, o dabar turėčiau už jo ištekėti po savaitės? Ir apskritai, kodėl tu už mane renkiesi mano vyrą?

Ar tikrai manote, kad nebėgiu pasirinkti protingo džentelmeno?" Dabar ji jau beveik šaukė. "Jaunoji ponija, tai jau per toli", - burbtelėjo Albrechtas ir taip pat atsistojo. Bet Elžbieta jau buvo nuėjusi per toli, kad dabar ją sustabdytų. "Ne, tik tu vienas kaltas, kad aš nė karto gyvenime nesugebėjau priimti savarankiškų sprendimų ir net nebūčiau galėjusi susitikti su Lulefu, jei nebūčiau išsisukinėjusi!" "Prašau, ką tu pasakei?" - staiga šaltu, mirtinai ramiu balsu paklausė jos tėvas. Elžbietai per nugarą perbėgo šaltas drebulys. Ką ji pasakė? Susijaudinusi ji to nesuprato, bet dabar tikrai padarė lemtingą klaidą. "Elžbieta fon Zesterflet. Ką. Ar. Jūs.

Ar tu taip sakei?" - paklausė tėvas, aiškiai pabrėždamas savo balsą.

"Nieko, tiesiog mane šiek tiek užvaldė jausmai, atsiprašau, tėveli." "Ne, Elisabeth. Apie ką tu ką tik kalbėjai?". Elžbietai vienu metu pasidarė karšta ir šalta. Ji susiėmė rankomis už nugaros, kad paslėptų drebulį, bet tėvas jau pastebėjo ir pažvelgė į ją skvarbiu žvilgsniu. Ji stengėsi išvengti jo akių žvilgsnio, todėl paslaugiai pažvelgė į tarpduryje stovėjusią Angelę, kurią patraukė šauksmas, bet ji tik nepastebimai papurtė galvą. Šią situaciją jai teko spręsti pačiai. Tėvas tikriausiai suprato jos tylą kaip Jo įtarimai pasitvirtino, nes jo veidą iškreipė pasibjaurėjimo kaukė. "Mano dukra", - tarė jis su vos slopinamu pykčiu balse.

Balsas, "nepaisant sužadėtuvių, susitinka su atsitiktiniais benamiais ir juos įsimyli. Ar kada nors supratote, ką tai reiškia jums? Ką tai reiškia mums? Jūs keliate pavojų visai savo šeimos reputacijai, taigi ir savo ateičiai, ir nepaisant to, kad tai žinote, toliau jį persekiojate. Man gėda, kad turiu vadinti tave savo dukra. Tu mane labai įskaudinai, Elžbieta". Su paskutiniais žodžiais jis nuleido balsą ir lėtai susmuko. Elžbieta pasijuto bejėgė. Ji nebežinojo, ką daryti, niekada nebuvo mačiusi tėvo tokio nusiminusio ir nusivylusio. Ji jautėsi siaubingai ir norėjo jį apkabinti ir pasakyti, kad daugiau niekada nedarys tokių kvailysčių. Tačiau giliai giliai galvoje tyliai skambantis balselis vis primindavo, kad tai ne jos kaltė. Jei tėvas būtų tiesiog leidęs jai kontroliuoti savo gyvenimą, iki to nebūtų priėję. Vedama šio įsitikinimo, ji išvydo naują aistrą. "Jis nėra benamis." Ji priešišškai tėvą: "Ir ne benamis. Tu nesupranti, kaip jam sunku. Tu nematei, kaip jis ir jo sesuo gyvena. Ir visa tai dėl to, kad jie laikosi savo tikėjimo. Kodėl kam nors rūpi, kuo kas nors tiki? Tėve, aš jį myliu. Jūs negalite to iš manęs atimti. Uždaryk mane, užrakink, neleisk niekada daugiau dėl manęs pajusti dienos šviesos ant savo odos. Bet ši meilė, ši vienintelė tikra

Meile, kad ir ką darytum, tu negali jos iš manęs atimti.

gali daryti. Ir jei sėdėsiu už šimtų mylių giliausiame požemyje ir mirsiu iš bado, jo šypsena mano atmintyje suteiks man šilumos, jo žodžiai suteiks jėgų išgyventi. Kiekvieną dieną, kiekvieną mažytę amžinybę aš jo lauksiu. Jo veidas bus paskutinis dalykas, kurį matysiu, kai paliksiu šį pasaulį. Jo balsas bus paskutinis dalykas, kurį išgirsiu, o jo prisilietimas - paskutinis dalykas, kurį pajusiu. Prašau, tėve, suprask mane, tu, iš kurio esu kilęs".

Tardama paskutinius žodžius, ji puolė priešais jį ant kelių ir dabar žiūrėjo jam į veidą. Ji išsigando supratusi, kad jis verkia.

Jis piktai nusišluostė ašaras ir atsistojo. "Elžbieta, į savo kambarį. Dabar." Ji atsitraukė nuo jo ir lėtai atsitraukė link durų. "Ir kad negrįši pas mane, kol neišmesi iš galvos šių pūkų." Tai turėjo būti paskutiniai žodžiai, kuriuos ji iš jo išgirdo. Su tuščiu jausmu krūtinėje ji lėtai užlipo laiptais ir vos ne vos pasiekė savo kambarį, kur nugriuvo ant lovos. Jos ašaros sudrėkino pagalvę ir drabužius, bet jai tai nerūpėjo. Ji norėjo pabėgti, tiesiog ištrūkti iš šios siaubingos vietos. Ji žvelgė į nebūtį, o tūkstančiai besisukančių minčių ją beveik prarijo. Ji negalėjo pajudėti ir skendo savo galvoje, kol po truputį dėl streso ir emocinio chaoso ją apėmė nuovargis.

Kai ji vėl pabudo, buvo tamsu, ir Elizabetė išgirdo, kad tėvas garsiai knarkia kitame kambaryje. Ji žinojo, kad nebegali ilgiau likti ir taikstyti su savanaudiškais tėvo sprendimais.

Nieko nelaukdama ji ėmė rinkti atsargas, drabužius ir pinti virvę iš paklodžių ir skudurų - prekių, kuriomis, be kita ko, prekiaavo jos tėvas. Ji pritvirtino ją prie kabliuko ant lango. Nors virvė neatrodė itin tvirta, ji nulipo žemyn. Tačiau apsirengus suknele tai padaryti buvo sunkiau, nei ji, tačiau žemę ji pasiekė sveika.

Vos tik kojos palietė žemę, ji bėgo link miesto vartų, o į veidą vėsus nakties vėjas. Vos tik kojos palietė žemę, ji bėgo link miesto vartų. Tačiau kai jau beveik pasiekė vartus, ji pastebėjo kliūtį, kurios skubiai bėgdama: Naktį miesto vartai buvo uždaryti ir stipriai saugomi. Ji žinojo, kad pinigų, kuriuos turėjo su savimi, reikės ilgai ieškoti.

neužtektų papirkti dviejų sargybinių. Ji pasislėpė už namo sienos, stebėjo sargybinius ir galvojo, kaip jai pavyks pereiti sieną. Ji pažino miestą kaip savo penkis pirštus ir, jei yra būdas apeiti sieną, ji privalėjo jį žinoti.

Tai trenkė jiems kaip žaibas iš giedro dangaus: galimybė išvykti iš miesto. Prie sienos augo medis, kurį seniai reikėjo nupjauti.

Ji tyliai šliaužė alėjomis, bet negalėjo atsikratyti jausmo, kad ją stebi. Tačiau netrukus ji išvydo savo išsigelbėjimą. Priešais ją silpnoje mėnulio šviesoje išryškėjo jauno ažuolo, žyminčio jos kelionės tikslą, siluetas. Ji apsižvalgė. Sargybinių nesimatė, tačiau jų grupė galėjo pasirodyti bet kuriuo metu. Ji turėjo veikti greitai. Ji greitai nuskubėjo į sienos šešėlį, kur, tikėkimės, bus apsaugota nuo smalsių akių. Dabar jai tereikėjo rasti būdą, kaip įlipti į medį... Štai! Ji pastebėjo kelias šakas, kuriomis lengvai galėjo pasinaudoti kaip kopėčiomis. Deja, iškilo problema. Minėtos šakos buvo maždaug du su puse metro virš jos galvos, o tai pasirodė esanti kliūtis. Tačiau dabar jos jau niekas negalėjo sustabdyti. Ji žengė kelis žingsnius atgal nuo sienos ir susikėlė sijonus. Jai vis dėlto tikriausiai reikėjo pavogti vienas iš tėvo kelnų. Taigi jai neliko nieko kito, kaip tik atsikratyti sijonų. Apsirengusi tik apatiniais ji jautėsi nepatogiai apnuoginta, bet neturėjo kito pasirinkimo. Galingu metimu ji pasiuntė savo išmestus drabužius plaukti per sienos viršų. Tuomet ji ėmė bėgti ir sprintu pasileido link sienos. Jos kojos paliko žemę ir trumpą akimirką ji pasijuto beveik bevaisė, laisva, tarsi paukštis danguje, išdidžiai išskleidęs sparnus. Kai pėda palietė kietą sienos akmenį, ji stipriai atsitrenkė ir pirštų galiukais užčiuopė bloko kraštą. Sunkiai prisitraukė ir įsikibusi į kitą plyšį tarp mūro ir medžio, iš kur pagaliau įsikibusi į žemiausią anksčiau pasirinktų kopėčių šaką. Stipriai ją suspaudė ir sunkiai kilo aukšty, primindama sau, kad nežiūrėtų žemyn, nes tikrai ne visiškai pasitikėjo šaka. Tačiau ji buvo stabilesnė, nei atrodė, ir taip gerai išlaikė jos svorį. Ji pasiekė kitą šaką, kuri buvo lengviau pasiekama. Ji toliau lipo šaka po , o mažesnės šakos vis įsipainiodavo į jos drabužius ir plaukus. Kai jai liko įveikti tik vieną laiptelį, staiga išgirdo už nugaros balsus. Ji apsidairė ir pamatė šviesos blyksnį, keliaujantį palei alėją, kuria ji prieš tai šliaužė prie sienos. Dabar jai tikrai reikėjo skubėti. Tačiau vos tik ketindama persisverti per sienos viršų, ji pajuto, kad kažkas sulaiko jos koją. Jos širdis nusirito iki kelių. Ji lėtai pasuko galvą, tikėdamasi išvysti mirksintį sargybinio šalmą. Bet tai buvo tik jos koja, įstrigusi šakos šakoje. Dabar ji taip pat girdėjo vis garsiau ir garsiau sklindantį švilpimą, kuris taip pat turėjo būti švytėjimo šaltinis. Neilgai trukus tas, kas tai buvo, pasuks už kampo ją pamatys. Ji patraukė už kojos, bet šakos šakelė taip lengvai nepasidavė kovai. Bet kurią akimirką turėjo pasirodyti fakelų nešėjai. Ji virpėjo ir traukėsi toliau, bet medis jos nepaleido. Vos tik iš už gatvės kampo išnirio bato galas, jai galiausiai pavyko išsilaisvinti stipriai patraukus. Su aiškiai girdimu pliaukštelėjimu ji nusileido ant žemės kitoje sienos pusėje. Už storų akmenų ji išgirdo šūktelėjimą "Kas ten?", bet jau buvo pakilusi ir bėgo, kiek kojos nešė, link netoliese esančio miško, kad nebūtų sugauta.

kad juos sargai. Kurį pramintas takas vedė daugiau ar mažiau tiesiai, kol ji priėjo nedidelį upelį. Per upelį driekėsi nedidelis karjero akmenų tiltelis, kurį ji nesunkiai perėjo.

Ji perėjo tiltą ir netrukus paliko pirmuosius ūkius už .

Miestelis, kuriame ji užaugo, buvo tik mažas siluetas mėnulio šviesoje. Jos plaučiai degė, o kojos ėmė pakirsti, bet dabar ji negalėjo sustoti.

Bėgdama vis labiau neapibrėžtais kaimo keliukais, ji bėgo ašaromis. Ji bėgo ir bėgo, kol už kelių medžių ir krūmų išvydo silpną, mirgančią šviesą. Ji žinojo, kad yra tinkamoje vietoje. Elizabetė prasiskynė kelią pro krūmokšnius ir, pamačiusi Lulefą, kuris prieš akimirka, matyt, sėdėjo prie ugnies, bet atsikėlė ieškoti šurmulio šaltinio, puolė jam į glėbį. Jos veidu riedėjo ašaros. Luleffas paklausė ir nustebe, ir labai sutrikęs: "K-ko tu čia ieškai?" Elizabetė atsakė verkdamas: "Noriu važiuoti į Kopenhagą, nebegaliu čia ilgiau likti. Mažiau nei po savaitės turiu ištekti už žmogaus, kurio niekada gyvenime nemačiau, bet aš nenoriu, negaliu, aš tave myliu". Ji dar labiau Lulefo glėbyje, o jis ją stipriau apkabino. "Turime rasti būdą, kaip iš čia ištrūkti, ir kuo greičiau. Nesijaudink, mes tai padarysime kartu." Abu dar kurį laiką kalbėjosi ir Luleffui pavyko paguosti Elizabetę. Ji davė Luleffui šiltų drabužių ir maisto, kuriuos buvo parsinešusi iš namų, kad artimiausias kelias jiems nereikėtų šalti ar badauti. Tada ji iškeliavo namo, kad tėvas nesužinotų, jog ji kada nors buvo išvykusi. Netrukus ji vėl pasiekė po langu esančią virvę ir užlipo ant jos. Atsidūrusi viršuje, ji kruopščiai stengėsi išardyti savo pabėgimo priemonę į atskiras dalis, kad būtų sunaikinti paskutiniai jos naktinės išvykos įrodymai. Tada ji nuėjo miegoti, tarsi nieko nebūtų nutikę.

Kitas dvi dienas ji dieną vengė tėvo, o naktimis glaudėsi sename malūne ir planavo pabėgti iš gyvenimo, kuris jai buvo košmaras.

Vieną rytą, kai Brunhilda vėl buvo užsiėmusi tėvo baudimu tylėjimu, jis pasakė , kad visą dieną praleis uoste, ir leido suprasti, kad iki to laiko ji turės laiko nusiraminti. Kai po kurio laiko išgirdo užsitarant duris, ji su palengvėjimu atsikvėpė. Pagaliau jai nebereikėjo jaustis svetima savo pačios namuose. Nusprendė leisti laiką vartydama tėvo dokumentus, nors dėl tėvo rašysenos jai pasisekė iššifruoti tik pusę jų, staiga kažkas patraukė jos dėmesį. Jos vestuvių dienos rytą iš Stadės uosto turėjo išplaukti prekybos laivynas ir pristatyti kelias dėžes audinių tiesiai į Kopenhagą. Elizabetė iškart suprato, kad tai jos šansas gyventi geriau su savo Lulefu ir mažąja Katelyne.

Dienos bėgo vis greičiau ir greičiau, ir jau buvo likusi diena iki jos vestuvių, kuriose ji nedalyvaus. Per kelias pastarąsias dienas, kurios Elžbietos mintyse susiliejo į vieną, ji stengėsi pavogti kuo daugiau atsargų, pinigų ir kitų daiktų, kurie galėtų praversti kelionėje, iš savo namų ir naktį niekam nepastebėjus nugabenti juos į senąjį malūną. Ten viską susikrovė į maišus, kad būtų lengviau nešti. Netrukus jie turėjo iškeliuoti. Ji pagaliau bus laisva. Laisva nuo tėvo žaidimų ir susitarimų, laisva nuo žmonių lūkesčių. Netrukus ji visiems laikams paliks miestą, kuriame užaugo ir iš kurio niekada nebuvo išvykusi. Ar ji kada nors sugrįš? Ar tikrai buvo teisinga bėgti? Ar jie apskritai išgyventų pabėgimą ir ar liktų nepastebėti?

Mintys šokinėjo jos galvoje kaip lapai už lango, pučiant šaltam rudens vėjui. Tačiau dabar nebuvo laiko abejonėms, ji tiksliai žinojo, kaip sukonstruotas laivas, kur geriausia slėptis krovinių skyriuje ir kad visi pasiruošimo darbai buvo sėkmingi. Taigi ji paskutinį kartą išlipo pro savo kambario langą su pinta virve. Šį kartą ji negriš po aušros skraiste. Nusileidusi ant žemės, ji smarkiai trūkčiodama paleido virvę nuo lango kablio ir stengėsi, ji dingtų jos krepšyje. Dabar jau nebuvo kelio atgal. Prisidengusi nakties šešėliais, ji šliaužė uosto link. Nors buvo vidurnaktis, ji turėjo būti atsargi, nes miestas ir jos tėvas visur turėjo akis ir ausis. Pasiekusi, ji iškart pamatė prie krovinių krano pasislėpusius Lulefo ir Katiljanos siluetus. Kartu jie nuėjo prie vieno iš tėvo laivų, kuris buvo papuoštas jos šeimos herbu. Pirmiausia ji perėjo per lentos, vedančios į denį. Viskas taip nerealu: vanduo po kojomis, Lulefo kvėpavimas jai ant kaklo ir varnų kranksėjimas, tarsi jos tyčiotųsi iš jos dėl šio rizikingo pabėgimo. Visiems užlipus į denį, Elizabetė parodė Lulefui liuką, kuris vedė tiesiai į laivo krovinių skyrių. Jis ir Katelina įlipo į vidų ir netrukus dingo tamsoje. Pati Elžbieta nusprendė trumpam laive. Dabar ji paskutinį kartą žvelgė į savo namus. Miestą, kuriame ji užaugo, gatves ir alėjas, kuriose žaisdavo. Ji net atpažino kepyklą, prie kurios per pastarąsias kelias savaites silpnoje mėnulio šviesoje dažnai leisdavo laiką. Ar buvo klaida iš čia išvykti? Ne. Dabar ji negalėjo leisti, kad tokios mintys ją trikdytų. Tam ji jau buvo nuėjusi per toli. Šaltas nakties vėjas pūtė jai į veidą. Ji buvo tikra, kad elgiasi teisingai, ir dabar ją su netrukus buvusiu gyvenimu siejo tik vienas dalykas. Ji žiūrėjo į mėnulio šviesoje spindintį žiedą ant piršto: dvi rankos, laikančios viena kitą, iš tikrųjų simbolizuoja vienybę, meilę ir pasitikėjimą. Dabar jai tai tik senojo gyvenimo, kurį ji palieka, simbolis. Ji nusiėmė jį nuo piršto, trumpai suabejojo ir įmetė į uosto akvatoriją.

Pabaiga

